

Biblioteka
ČAROBNA KNJIGA

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
Cassandra Clare
“City of Glass – Book Three of the Mortal Instruments”

Copyright © 2009 by Cassandra Clare, LLC
Copyright © 2011 za srpsko izdanje Čarobna knjiga

Ilustracija sa naslovne strane:
Cliff Nielsen

ISBN 978-86-7702-194-8

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, preštampani niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača.

Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
Beograd 2011.

Kassandra Kler

GRAD STAKLA

TREĆA KNJIGA SERIJALA
INSTRUMENTI SMRTI

Prevela
Ivana Milaković

Čarobna
knjiga

SADRŽAJ

Prvi deo

Iskre uzleću uvis	11
1. Portal	13
2. Alikanteove demonske kule	33
3. Amatis	61
4. Dnevnosvetlosni	79
5. Problem sa sećanjem	97
6. Zla krv	121
7. Tamo gde se anđeli plaše da kroče	149
8. Jedan od živih	175
9. Krivica krvi	193

Drugi deo

Zvezde mrko sijaju	213
10. Vatra i mač	215
11. Sve legije pakla	235
12. <i>De profundis</i>	255
13. Tamo gde je tuga	281
14. U mračnoj šumi	301
15. Sve se raspada	321

Treći deo

Put za raj	341
16. Artefakti vere	343
17. Senolovčeva priča	365
18. Živeo i zbogom	391
19. Peniel	423
20. U ravnoteži	455
Epilog: Zvezdama preko neba	477

*Za moju majku.
„Računam samo blistave trenutke.”*

Zahvalnice

Kada se osvrnete na pisanje knjige, ne možete ne shvatiti da je to timski rad, i koliko bi brzo čitava stvar potonula, poput Titanika, kad ne biste imali pomoć prijatelja. Imajući to na umu: hvala NB timu i „Masačusets olstarsu“; hvala Elki, Emili, i Klio na viščasovnoj pomoći oko zapleta, i Holi Blek na satima strpljivog iščitavanja istih scena iznova. Libi Brej na bageću i kauču na kom sam pisala, Robin Vaserman jer mi je skretala pažnju delovima iz časopisa *Gossip girl*, Morin Džonson na tome što je na zastrašujući način zurila u mene dok sam pokušavala da radim, i Džastinu Larbalestijeu i Skotu Vesterfildu što su me naterali da se dignem s kauča i odem negde drugde da pišem. Takođe, hvala Joani na pomoći s mojim (nepostojećim) rumunskim. Kao i uvek, hvala mom agentu Bariju Goldblatu; mojoj urednici, Karen Vojtili; timovima u „Sajmonu & Šusteru i „Voker buksu“ što su podržali ovaj serijal, i Sari Pejn na unošenju izmena nakon što je rok prošao. I naravno, mojoj porodici – majci, ocu, Džimu i Kejt, klanu Esonovih i, naravno, Džošu, koji još uvek misli da je Sajmon zasnovan na njemu (i mogao bi da bude u pravu).

*Dug je put
I težak što iz Pakla do svetlosti vodi.*

Džon Milton, *Izgubljeni raj*
(prevod: Darko Bolfan; prepev: Dušan Kosanović)

Deo prvi

Iskre uzleću uvis

*Nego se čovjek rađa na nevolju,
Kao što iskre iz ugljevlja uzlijeću u vis*

Knjiga o Jovu, 5:7

1

Portal

Prošlonedeljni hladni talas je bio završen; sunce je jarko sijalo dok je Kleri žurila preko Lukovog prašnjavog dvorišta, s podignutom kapuljačom od jakne kako bi sprečila da joj se kosa razleti preko lica. Možda i jeste otoplilo, ali je vetar na Ist Riveru i dalje umeo da bude brutalan. Sa sobom je nosio slab miris hemikalija, pomešan s bruklinskim mirisom asfalta, benzina i zagorelog šećera iz napuštene fabrike niže niz ulicu.

Sajmon ju je čekao na prednjem tremu, opružen na naslonjači s polomljenim federima. Konzola mu je bila na kolenima u plavim farmerkama i vredno ju je gurkao iglom. „Pogodak“, reče on dok se ona pela uz stepenice. „Rasturam u *Mario Kartu*.“

Kleri skide kapuljaču i okretom glave skloni kosu iz očiju dok je preturala po džepovima tražeći ključeve. „Gde si ti? Celo jutro te zovem.“

Sajmon ustade i gurnu svetleći pravougaonik u svoju poštansku torbu. „Bio sam kod Erika. Proba benda.“

Kleri je prestala da okreće ključ u bravi – uvek se zaglavljivao – na taman dovoljno vremena da se namršti na njega. „Proba *benda*? Hoćeš da kažeš da si i dalje...“

„U bendu? Zašto ne bih bio?“ Pružio je ruku oko nje. „Ja ću.“

Kleri je ukočeno stajala dok je Sajmon ekspertski okretao ključ uz tačno onoliko pritiska koliko je bilo potrebno da navede tvrdoglavu staru bravu da se otvori. Ruka mu je okrznula njenu; koža mu je bila hladna, iste temperature kao i vazduh oko njih. Malo je uzdrhtala. Tek su prošle nedelje opozvali pokušaj da budu u vezi, pa se i dalje osećala zbunjeno kad god bi ga videla.

„Hvala.“ Uzela je ključ, a nije ni pogledala Sajmona.

U dnevnoj sobi je bilo vruće. Kleri je okačila jaknu na klin u predsoblju i krenula u gostinsku spavaću sobu, dok ju je Sajmon pratio. Namrštila se. Kofer joj je bio na krevetu, otvoren poput školjke, a njena odeća i blokovi za crtanje rasuti.

„Mislio sam da ideš na samo nekoliko dana“, reče Sajmon, posmatrajući nered s blagim užasom.

„Da, ali ne mogu da odlučim šta da spakujem. Jedva da uopšte imam suknje i haljine, ali šta ako tamo ne smem da nosim pantalone?“

„Zašto tamo ne bi smela da nosiš pantalone? Ideš u drugu zemlju, ne u drugi vek.“

„Ali Senolovci su tako staromodni i Izabel uvek nosi haljine...“ Kleri zastade i uzdahnu. „Nije to ništa. Samo projektujem svu svoju nervozu u vezi s mamom na odeću. Hajde da pričamo o nečemu drugom. Kako je protekla proba? I dalje nemate ime za bend?“

„Bilo je okej.“ Sajmon uz skok sede na sto tako da su mu se noge klatile sa strane. „Smišljamo novi moto. Nešto ironično, kao 'Videli smo milion ljudi i uzdrмали oko osamdeset posto njih'.“

„Jesi li rekao Eriku i ostalima da...“

„Da sam vampir? Ne. To nije nešto što možeš onako uzgred da spomeneš.“

„Možda, ali oni su ti *prijatelji*. Trebalo bi da znaju. Osim toga, samo će misliti da si zbog toga neko više rok božanstvo, kao onaj vampir Lester.“

„Lestat“, reče Sajmon. „To je bio vampir Lestat. I on je lik iz knjige. U svakom slučaju, nešto nisam primetio da si ti otrčala i svim prijateljima rekla da si Senolovac.“

„Kojim prijateljima? Ti si mi prijatelj.“ Bacila se na krevet i pogledala naviše u Sajmona. „A tebi sam rekla, zar ne?“

„Zato što nisi imala izbora.“ Sajmon je nagnuo glavu na stranu, posmatrajući je, dok mu se svetlo kraj kreveta presijavalo u očima i davalo im srebrnkastu notu. „Nedostajćeš mi dok ne budeš bila tu.“

„I ti ćeš meni nedostajati“, reče Kleri, premda joj je koža sva bridela od nervoznog iščekivanja od kojeg se teško koncentrisala. *Idem u Idris!*, pevao je njen um. *Videću domovinu Senolovaca, i Grad stakla. Spašću majku. I biću sa Džejsom.*

Sajmonove oči su blesnule kao da je mogao da joj čuje misli, ali mu je glas bio mek. „Reci mi ponovo – zbog čega *ti* moraš da ideš u Idris? Zašto Medlin i Luk ne mogu bez tebe da se pobrinu za to?“

„Mama je od vešca Regnora Fela dobila čini koje su je dovele u to stanje. Medlin kaže da moramo da ga pronađemo ako hoćemo da saznamo protivčini. Ali on ne poznaje Medlin. Poznavao je moju mamu i Medlin misli da će mi poverovati zato što toliko ličim na nju. A Luk ne može sa mnom. Mogao bi da dođe u Idris, ali izgleda da ne može da uđe u Alikante bez posebne dozvole Klave, a oni mu je neće dati. *I molim te*, nemoj ništa o tome da mu govoriš – stvarno mu teško pada što ne ide sa mnom. Da ne poznaje Medlin od pre, mislim da me uopšte ne bi ni pustio da idem.“

„Ali i Lajtvudovi će biti tu. I Džejs. Oni će ti pomoći. Hoću da kažem, Džejs je rekao da će ti pomoći, zar ne? Ne smeta mu što i ti ideš?“

„Naravno, pomoći će mi“, reče Kleri. „I naravno da mu ne smeta. Nema ništa protiv toga.“

Ali znala je da je to laž.

Kleri je otišla pravo u Institut nakon što je u bolnici pričala s Medlin. Džejs je bio prvi kome je rekla tajnu svoje majke, njemu je rekla čak i pre nego Luku. A on je stajao i zurio u nju, postajući sve bleđi dok mu je govorila, kao da mu nije pričala o tome kako bi mogla da spase majku, već mu je okrutno sporo izvlačila krv.

„Ti ne ideš“, rekao je čim je završila. „Čak i ako budem morao da te vežem i sedim na tebi dok taj tvoj ljudi hir ne prođe.“

Kleri se osećala kao da ju je ošamario. Mislila je da će mu biti *drago*. Trčala je čak od bolnice do Instituta, a on je tu stajao na ulazu i gledao je kao da je sama smrt. „Ali ti ideš.“

„Da, mi idemo. *Moramo*. Klava je pozvala svakog aktivnog člana koji može da dođe u Idris na veliki sastanak Saveta. Glasaće o tome šta da uradimo u vezi s Valentinom, a pošto smo mi poslednji koji su ga videli...“

Kleri nije obraćala pažnju na to. „Ako ti ideš, zbog čega ne mogu i ja s tobom?“

Otvorenost tog pitanja kao da ga je još više naljutila. „Zato što za tebe tamo nije bezbedno.“

„A ovde kao jeste? U toku proteklog meseca bar dvanaest puta umalo da poginem, i svaki put je to bilo baš ovde, u Njujorku.“

„To je bilo zato što se Valentin usredsredio na dva Instrumenta smrti koja su bila ovde.“ Džejs je govorio kroz stegnute zube. „Svi znamo da će se sada usredsrediti na Idris...“

„Nismo zaista sigurni ni u šta od toga“, reče Mariz Lajtvud. Stajala je u senci od vrata u hodniku, tako da je nijedno od njih dvoje nije videlo; onda je krenula napred, a oštra svetla u hodniku su osvetljavala linije iscrpljenosti za koje se činilo da vuku

njeno lice naniže. Njen muž, Robert Lajtvud, bio je povređen demonskim otrovom tokom prošlonedeljne bitke, i od tada mu je bila neophodna stalna nega; Kleri je mogla samo da zamisli koliko je Mariz umorna. „A Klava želi da upozna Klarisu. Znaš to, Džejse.“

„Klava može da odjebe.“

„Džejse“, reče Mariz, za promenu zvučeci kao roditelj. „Kako se to izražavaš.“

„Klava želi mnogo toga“, reče Džejs. „To ne znači da sve to mora i dobiti.“

Mariz ga ošinu pogledom koji je značio kao da tačno zna o čemu govori i kao da se s tim ne slaže. „Klava je često u pravu, Džejse. Nije nerazumno od njih to što žele da razgovaraju s Kleri nakon svega kroz šta je prošla. Ono što bi mogla da im kaže...“

„Ja ću im reći šta god žele da znaju“, reče Džejs.

Mariz uzdahnu i okrenu svoje plave oči ka Kleri. „Koliko shvatam, ti želiš da ideš u Idris?“

„Samo na par dana. Neću vam smetati“, reče Kleri, preklinjuće gledajući krajičak belog, usijanog Džejsovog pogleda upućenog Mariz. „Obećavam.“

„Nije reč o tome hoćeš li smetati; reč je o tome da li pristaješ da se sretnoš s Klavom dok si tamo. Oni žele da razgovaraju s tobom. Ako odbiješ, sumnjam da možemo dobiti dozvolu da te uvedemo.“

„Ne...“, počeo Džejs.

„Sreću se s Klavom“, prekide ga Kleri, premda joj je pomisao na to slala trnce niz kičmu. Jedini izaslanik Klave kojeg je dotad upoznala bila je Inkvizitorica, koja baš i nije bila prijatno društvo.

Mariz protrlja slepoočnice prstima. „To je onda u redu.“ Mada, nije zvučala kao da je sad sve u redu; zvučala je napeto

i krhko, kao previše zategnuta violinska žica. „Džejse, odvedi Kleri do izlaza, pa dođi u biblioteku. Hoću da popričam s tobom.“

Nestala je u senkama, a nije se ni pozdravila s njima. Kleri je zurila za njom, osećajući se kao da je upravo polivena ledenom vodom. Činilo se da je Aleku i Izabel njihova majka zaista draga, i bila je sigurna da Mariz nije loša kao osoba, stvarno, ali teško bi se mogla nazvati *toplom*.

Džejsove usne su bile stisnute. „Vidi šta si napravila.“

„Moram da idem u Idris, čak i ako ti ne shvataš zbog čega“, reče Kleri. „Moram to da uradim zbog majke.“

„Mariz previše veruje Klavi“, reče Džej. „Mora da veruje da su savršeni, a ja joj ne mogu reći da nisu, jer...“ Naglo je stao.

„Jer je to nešto što bi Valentin rekao.“

Očekivala je eksploziju, ali je: „Niko nije savršen“, bilo sve što je rekao. Pružio je ruku i zabio kažiprst u dugme pored lifta. „Čak ni Klava.“

Kleri je prekrstila ruke preko grudi. „Da li stvarno zbog toga ne želiš da idem? Zato što nije bezbedno?“

Treptaj iznenađenja mu je prešao preko lica. „Kako to misliš? O čemu bi, inače, bila reč?“

Progutala je knedlu. „Zato što..“ *Zato što si rekao da više ništa ne osećaš prema meni, i, vidiš, to je baš nezgodno, jer ja i dalje osećam nešto prema tebi. I kladim se da si svestan toga.*

„Zato što ne želim da me mlađa sestra svuda prati?“ Bilo je nečeg oštrog u njegovom glasu, napola podsmeh, napola nešto drugo.

Lift je stigao uz tandrkanje. Gurajući kapiju u stranu, Kleri je ušla unutra i okrenula se prema Džej. „Ne idem zato što ćeš ti biti tamo. Idem jer želim da pomognem majci. *Našoj* majci. Moram da joj pomognem. Zar ne možeš to da shvatiš? Ako to ne

uradim, možda se nikad neće probuditi. Mogao bi makar da se pretvaraš da ti je bar malo stalo.“

Džejs je spustio ruke na njena ramena, vrhovi prstiju su mu okrnuli njenu голу kožu kod ivice kragne, šaljući besmislene, bespomoćne drhtaje kroz njene nerve. Kleri je, ne želeći to, videla senke ispod njegovih očiju i tamna udubljenja pod njegovim jagodičnim kostima. Zbog crnog džempera koji je nosio, njegova koža obeležena modricama se još više isticala, kao i tamne trepavice; bio je studija u kontrastima, nešto što bi trebalo naslikati u nijansama crne, bele i sive, tu i tamo poprskano zlatnim, njegove oči, na primer, radi naglašavanja...

„Dopusti meni da to učinim.“ Glas mu je bio mek i užurban. „Mogu joj pomoći umesto tebe. Reci mi gde da idem, koga da pitam. Doneću ono što je potrebno.“

„Medlin je rekla veću da ću ja doći. Očekivaće Džoslininu kćerku, ne Džoslininog sina.“

Džejsove ruke su joj stegle ramena. „Pa reci joj da smo promenili plan. Ja ću ići, ne ti. *Ne ti.*“

„Džejs...“

„Učiniću sve“, reče on. „Sve što želiš, samo obećaj da ćeš ostati ovde.“

„Ne mogu.“

Pustio ju je, kao da ga je odgurnula. „*Zašto ne?*“

„Zato što“, reče ona, „mi je to majka, Džejs.“

„I moja je.“ Glas mu je bio hladan. „Kad smo već kod toga, zašto nam Medlin nije oboma prišla u vezi s tim? Zašto je prišla samo tebi?“

„Znaš zašto.“

„Zato što“, reče on, i glas mu je bio još hladniji, „si ti za nju Džoslinina kćerka. A ja ću uvek biti Valentinov sin.“ S treskom je zatvorio kapiju između njih. Na trenutak je kroz nju zurila

u njega – mrežasta kapija je sekla njegovo lice u delove oblika dijamanta, ocrtane u metalu. Zlatno oko je zurilo u nju kroz jedan od dijamanta, razjarena ljutina je svetlucala negde u dubini.

„Džejse...“, počela je.

Ali uz trzaj i tandrkanje, lift se već kretao, noseći je naniže u mračnu tišinu katedrale.

„Zemlja zove Kleri“, Sajmon je mahao rukama. „Jesi li budna?“

„Jesam, izvini.“ Zatresla je glavom kako bi razbistrila misli. To je bio poslednji put da je videla Džejsa. Nije dizao slušalicu kad ga je kasnije zvala, tako da je sve planove za put u Idris napravila s Lajtvudovima, koristeći Aleka kao nevoljnog i posramljenog posrednika. Jadni Alek, u škripcu između Džejsa i svoje majke, uvek pokušavajući da uradi pravu stvar. „Jesi li nešto rekao?“

„Samo da mi se čini da se Luk vratio“, reče Sajmon, i skoči sa stola baš kad su se vrata spavaće sobe otvarala. „I jeste.“

„Zdravo, Sajmone.“ Luk je zvučao mirno, možda malo umorno – nosio je jaknu od ispranog džinsa, flannelsku košulju i stare rebraste pantalone uvučene u čizme koje su izgledale kao da su svoje najbolje dane videle pre deset godina. Naočari su mu bile povučene naviše u smeđu kosu, koja je Kleri delovala kao da je prošarana s više sedih nego pre. Pod rukom je nosio kockasti paket, uvezan dugačkom zelenom trakom. Pružio ga je Kleri. „Doneo sam ti nešto za put.“

„Nije trebalo!“, pobuni se Kleri. „Već si toliko učinio...“ Pomislila je na odeću koju joj je kupio nakon što je sve što je imala bilo uništeno. Dao joj je nov telefon, nove potrepštine za slikanje, a ništa nije morala da mu traži. Maltene sve što je sada imala bilo je poklon od Luka. *A čak se i ne slažeš s tim što idem.* Ta poslednja misao je neizrečena visila između njih.

„Znam. Ali video sam ga i pomislio na tebe.“ Dodao joj je kutiju.

Stvar je bila umotana u dosta slojeva papira. Kleri ih je pocepala, i ruka joj je dohvatila nešto mekano poput mačjeg krzna. Uzdahnula je. Bio je to somotski kaput flaša-zelene boje, s postavom od zlatne svile, mesinganom dugmadi i velikom kapuljačom. Stavila ga je na svoje krilo, s ljubavlju ispravljajući mekani materijal. „Izgleda kao nešto što bi Izabel nosila“, uzviknu ona. „Kao putni ogrtač Senolovaca.“

„Upravo tako. Sada ćeš više ličiti na njih“, reče Luk. „Kad budeš u Idrisu.“

Pogledala je naviše k njemu. „Želiš da izgledam kao jedna od njih?“

„Kleri, ti jesi jedna od njih.“ U njegovom osmehu je bilo tuge. „Osim toga, znaš kako se ponašaju prema autsajderima. Sve što možeš da učiniš kako bi se uklopila...“

Sajmon načini čudan zvuk i Kleri ga s krivicom u očima pogleda – skoro da je zaboravila da je tu. Studiozno je posmatrao svoj sat. „Trebalo bi da idem.“

„Ali tek si stigao!“ pobuni se Kleri. „Mislila sam da ćemo biti zajedno, da ćemo pogledati neki film ili tako nešto...“

„Ti treba da se spakuješ.“ Sajmon se nasmeši, vedar poput sunca nakon kiše. Skoro da je mogla poverovati da ga ništa ne muči. „Doći ću kasnije da se pozdravimo pre nego što odeš.“

„Ma hajde“, pobuni se Kleri. „Ostani...“

„Ne mogu.“ Bila je to njegova poslednja reč. „Nalazim se s Majom.“

„Oh. Super“, reče Kleri. Maja, reče ona sebi, dobra je. Pametna je. I lepa. I uz to je vukodlak. Vukodlak kome se dopada Sajmon. Ali možda je tako i trebalo da bude. Možda njegova nova prijateljica i *treba* da bude stanovnik Podzemnog sveta. Na kraju

krajeva, i on je sad bio stanovnik Podzemnog sveta. Tehnički, ne bi ni trebalo da se druži sa Senolovcima poput Kleri. „Onda bi, valjda, trebalo da ideš.“

„Valjda.“ Sajmonove tamne oči su bile nečitljive. To je bilo nešto novo – ranije je uvek mogla da pročita Sajmona. Pitala se da li je to sporedni efekat vampirizma, ili je posredi bilo nešto potpuno drugačije. „Vidimo se“, reče on, i sagnu se kao da će je poljubiti u obraz, zamahom ruke joj sklanjajući kosu na leđa. Onda se zaustavio i povukao, nesiguran. Iznenadađeno se namrštila, ali je on već otišao, okrznuvši Luka dok je prolazio kroz dovratak. Čula je kako se u daljini ulazna vrata uz tresak zatvaraju.

„Ponaša se tako *uvrnuto*“, uzviknu ona, umotavajući se ponovo u somotski ogrtač kako bi se uverila da je stvaran. „Misliš li da je to zbog te vampirske stvari?“

„Verovatno ne.“ Luk je delovao blago zabavljeno. „To što postaneš stanovnik Podzemnog sveta ne menja ono kako se osećaš kad su posredi neke stvari. Ili ljudi. Daj mu vremena. Ipak si raskinula s njim.“

„Nisam. On je raskinuo sa mnom.“

„Zato što nisi zaljubljena u njega. To je nezgodan položaj, i mislim da se on dobro snalazi. Većina tinejdžera bi se durila, ili bi ti se šunjali ispod prozora s radio-kasetofonom.“

„Niko više ne nosi radio-kasetofon. To je bilo osamdesetih.“ Kleri skliznu s kreveta i obuče ogrtač. Zakopčala ga je do grla, uživajući u mekom dodiru somota. „Samo želim da se Sajmon vrati u normalu.“ Bacila je pogled na sebe u ogledalu i bila prijatno iznenađena – zeleno joj je isticalo kosu i činilo joj oči blistavim. Okrenula se Luku. „Kako ti se čini?“

Naslanjao se na dovratok s rukama u džepovima; senka mu je prešla preko lica kada ju je pogledao. „Tvoja majka je imala isti takav kad je bila tvojih godina“, bilo je sve što je rekao.

Kleri je stegla manžetne ogrtača, ukopavajući prste u njegovu mekoću. Pomen njene majke, pomešan s tugom u njegovom izrazu, navodio ju je na plač. „Videćemo je kasnije danas, zar ne?“, upita ona. „Želim da se pozdravim s njom pre nego što odem, i da joj kažem – da joj kažem šta radim. Da će joj biti dobro.“

Luk klimnu. „Ići ćemo kasnije do bolnice. I, Kleri?“

„Šta?“ Skoro da nije želela da ga pogleda, ali na njeno olakšanje, kada ga jeste pogledala, nije više bilo tuge u njegovim očima.

On se nasmeši. „*Normalno* je procenjeno.“

Sajmon baci pogled na papir u ruci, a zatim pogleda ka katedrali, dok su mu se oči skupljale na suncu. Institut se izdizao naspram plavog neba, granitna ploča s prozorima sa zašiljenim svodovima, okružena visokim kamenim zidom. Lica gargojla su se cerila naniže s karniza, kao da ga čekaju da pride ulazu. Institut nije izgledao onako kao kada ga je prvi put video, maskiran u oronulu ruševinu, ali s druge strane, čini prikrivanja nisu delovale na stanovnike Podzemnog sveta.

Ne pripadaš ovde. Reči su bile grube, oštre poput kiseline; Sajmon nije bio siguran da li to govori gargojl ili glas u njegovom sopstvenom umu. *Ovo je crkva, a ti si proklet.*

„Umukni“, promrmlja on neodlučno. „Osim toga, nije me briga za crkve. Ja sam Jevrejin.“

Tamo se nalazila filigranska gvozdena kapija ugrađena u kameni zid. Sajmon spusti ruku na rezu, napola očekujući da mu koža bude spržena bolom, ali se ništa ne desi. Izgleda da sama kapija nije bila naročito sveta. Guranjem ju je otvorio i bio je na pola ispucalog kamenog puta do ulaznih vrata kada je začuo glasove – nekoliko njih, poznatih – u blizini.

Ili možda nisu bili toliko blizu. Skoro da je zaboravio koliko se njegov sluh, kao i vid, izoštrio od Preobražaja. Zvučalo je kao

da su mu glasovi tu preko ramena, ali dok je sledio uzani put oko ivice Instituta, video je da ljudi stoje na priličnoj udaljenosti, na dalekom kraju teritorije Instituta. Trava je tamo divlje rasla, napola pokrivajući razgranate staze koje su vodile između onoga što su nekada najverovatnije bili lepo uređeni bokori ruža. Čak je postojala i kamena klupa, prekrivena zelenim korovom kao mrežom; nekada je to bila prava crkva, pre nego što su je Senolovci preuzeli.

Magnus je bio taj kojeg je prvog uočio, naslonjenog na zid prekriven mahovinom. Bilo je teško ne primetiti Magnusa – nosio je kao prskanjem obojenu belu majicu kratkih rukava preko kožnih pantalona u svim duginim bojama. Isticao se poput orhideje u stakleniku, okružen Senolovcima u crnom: Alekom, koji je delovao bledo i kao da mu je neprijatno; Izabel, s dugom crnom kosom upletenom u pletenice uvezane srebrnim trakama, koja je stajala kraj malog dečaka koji je svakako bio Maks, najmlađi. U blizini je bila njihova majka, koja je izgledala kao viša, koščatija verzija svoje kćerke, sa istom dugom tamnom kosom. Kraj nje je bila žena koju Sajmon nije poznavao. Isprva se Sajmonu činilo da je stara, jer joj je kosa bila skoro sasvim seda, ali se onda ona okrenula da nešto kaže Mariz i video je da verovatno nema više više od trideset pet ili četrdeset.

I tu je bio Džejs, koji je stajao na izvesnoj udaljenosti, kao da tu ne pripada u potpunosti. Bio je u senolovačkom crnom odelu, poput ostalih. Kada je Sajmon bio sav u crnom, izgledao je kao da je krenuo na sahranu, ali Džejs je samo delovao čvrsto i opasno. I *plavlje*. Sajmon oseti kako mu se ramena stežu i upita se hoće li išta – vreme ili zaborav – ublažiti njegovu ozlojeđenost prema Džejsu. Nije *želeo* da je oseća, ali je bila tu, poput kamena na njegovom srcu koje nije kucalo.

Nešto mu se činilo čudnim u vezi s tim skupom – ali se tada Džejs okrenuo k njemu, kao da je osetio njegovo prisustvo, i

Sajmon je, čak i s te razdaljine, video tanki beli ožiljak na njegovom grlu, tačno iznad kragne. Ozlojeđenost u njegovim grudima je izbledela u nešto drugo. Džejs mu je blago klimnuo. „Odmah se vraćam“, reče on Mariz, glasom kakvim se Sajmon nikada ne bi obratio sopstvenoj majci. Zvučao je kao odrasla osoba koja se obraća drugoj odrasloj osobi.

Mariz je označila svoj pristanak odsutnim pokretom ruke. „Ne shvatam zašto toliko traje“, govorila je Magnusu. „Da li je to normalno?“

„Ono što nije normalno jeste popust koji vam dajem.“ Magnus je lupnuo potpeticom čizme o zid. „Normalno je da naplatim dvostruko više.“

„To je samo *privremeni* Portal. Samo treba da nas odvede u Idris. A onda očekujem od tebe da ga ponovo zatvoriš. *Tako* smo se dogovorili.“ Okrenula se ka ženi kraj sebe. „Medlin, ostaćeš da se uveriš da je tako i učinio?“

Medlin. Znači to je bila Džoslinina prijateljica. Mada, nije bilo vremena da stoji i gleda – Džejs je već uhvatio Sajmona za ruku i odvlačio ga na stranu u crkvi, tamo gde ga drugi neće videti. Tu je bilo čak i više korova i zapuštenosti, put je bio prekriven zmijolikim šibljem. Džejs gurnu Sajmona iza velikog hrasta, zverajući unaokolo kao da se uverava da ih niko nije pratio. „U redu je. Možemo ovde da pričamo.“

Tu je svakako bilo tiše, uz saobraćajnu gužvu sa Avenije Jork prigušenu masivnim Institutom. „Ti si taj koji je mene pozvao ovamo“, podseti ga Sajmon. „Dobio sam tvoju poruku zalepljenu za prozor kada sam se jutros probudio. Zar nikad ne koristiš telefon, kao normalan svet?“

„Ne ako to mogu da izbegnem, vampiru“, reče Džejs. Zamišljeno je proučavao Sajmona, kao da čita stranice knjige. U izrazu lica su mu bile pomešane dve suprotstavljene emocije:

blaga zabavljenost i nešto što je Sajmonu ličilo na razočaranje. „Znači, i dalje je tako. Možeš da hodaš po sunčevoj svetlosti. Čak ni na podnevnom suncu ne goriš.“

„Da“, reče Sajmon. „Ali to već znaš – bio si tamo.“ Nije morao da detaljno izlaže šta je „tamo“ značilo; mogao je da vidi na licu drugog momka da se seća reke, zadnjeg dela kamioneta, sunca koje se diže iznad vode, Kleri kako gorko plače. Sećao se toga podjednako dobro kao i Sajmon.

„Mislio sam da se možda istrošilo“, reče Džejs, ali nije zvučao kao da to i misli.

„Ako osetim potrebu da sagorim u plamenu, obavestiću te.“ Sajmon nikada nije imao strpljenja sa Džejsom. „Vidi, jesi li me zvao da dođem čak do gornjeg dela grada samo da bi zurio u mene kao da sam nešto iz Petrijeve posude¹? Sledećeg puta ću ti poslati fotografiju.“

„Uramiću je i staviti je na noćni stočić“, reče Džejs, ali nije zvučao kao da mu je do sarkazma. „Vidi, s razlogom sam te pozvao ovamo. Ma koliko mi bilo mrsko da to priznam, vampiru, imamo nešto zajedničko.“

„Fenomenalnu kosu?“, predloži Sajmon, ali ni njemu nije stvarno bilo do toga. Nešto u Džejsovom izrazu ga je teralo da se oseća sve nelagodnije.

„Kleri“, reče Džejs.

Sajmon to nije očekivao. „Kleri?“

„Kleri“, ponovi Džejs. „Znaš je: sitna, crvenokosa, plahovita.“

„Ne vidim na koji je način Kleri nešto što nam je zajedničko“, reče Sajmon, premda jeste video. Svejedno, to nije bilo nešto o čemu je želeo da razgovara sa Džejsom sada – ili bilo kada. Zar nije postojao nekakav muški kod koji je sprečavao ovakve diskusije – diskusije o osećanjima?

¹ Petrijeva posuda ili Petrijeva šolja je plitka staklena ili plastična cilindrična posuda koju biolozi koriste za ćelijske kulture, nazvana po nemačkog bakteriologu Julijusu Rihardu Petriju. (Prim. prev.)

Očigledno ne. „Obojici nam je stalo do nje“, reče Džejs, odmeravajući ga pogledom. „Obojici nam je važna. Zar ne?“

„Pitaš me da li mi je *stalo* do nje?“ „Stalo“ je delovalo kao suviše slaba reč. Pitao se da li mu se Džejs podsmeva – što se činilo neuobičajeno okrutnim, čak i za Džejsa. Da li ga je Džejs doveo ovamo samo da bi mu se rugao jer ljubavna veza između njega i Kleri nije uspela? Mada se Sajmon i dalje pomalo nadao da bi se stvari mogle promeniti, da će Džejs i Kleri početi da jedno prema drugom osećaju ono što bi trebalo, ono što je *normalno* da brat i sestra osećaju jedno prema drugom...

Susreo se sa Džejsovim pogledom i ta nada se skvrčila. Izraz na licu drugog dečka nije bio izraz kakav momci imaju kad pričaju o svojim sestrama. S druge strane, bilo je jasno da ga Džejs nije doveo kako bi mu se rugao u vezi s njegovim osećanjima; bol za koji je Sajmon znao da se sigurno vidi na njemu se, kao u ogledalu, odražavao i u Džejsovim očima.

„Ni meni se ne sviđa što te to pitam“, odbrusi Džejs. „Moram da znam šta bi učinio za Kleri. Da li bi lagao zbog nje?“

„O čemu da lažem? I šta se uopšte događa?“ Sajmon shvati da je to bilo ono što mu je smetalo u vezi sa živom slikom Senolovaca u vrtu. „Čekaj malo“, reče on. „*Sada* idete u Idris? Kleri misli da idete večeras.“

„Znam“, reče Džejs. „I neophodno mi je da ostalima kažeš kako te je Kleri poslala da nam javiš da ona ne ide. Reci im da više ne želi da ide u Idris.“ Bilo je nečega u njegovom glasu – nečega što je Sajmon jedva prepoznao, ili je možda bilo suviše neobično što to dolazi od Džejsa da bi mogao da obradi taj podatak. Džejs ga je *preklinjao*. „Poverovaće ti. Znajju koliko ste... bliski vas dvoje.“

Sajmon odmahnu glavom. „Ne mogu da verujem. Ponašaš se kao da želiš da učinim nešto za Kleri, a zapravo samo hoćeš da uradim nešto za *tebe*.“ Počeo je da se okreće. „Nema šanse.“

Džejs ga uhvati za ruku i okrenu ga natrag. „Ovo *jeste* za Kleri. Pokušavam da je zaštitim. Mislio sam da će te bar malo zanimati da mi pomogneš u tome.“

Sajmon se značajno zagleda u Džejsovu ruku tamo gde ga je uhvatio za nadlakticu. „Kako mogu da je zaštitim kad mi ne govoriš od čega je to štitim?“

Džejs ga nije puštao. „Zar mi ne možeš verovati da je važno?“

„Ne shvataš koliko jako želi da ide u Idris“, reče Sajmon. „Ako ću da pokušam da je sprečim u tome, bolje bi ti bilo da postoji prokleta dobar razlog.“

Džejs izdahnu sporo i sa oklevanjem – i pusti Sajmonovu ruku. „Ono što je Kleri uradila na Valentinovom brodu“, reče on spuštenim glasom. „Runom na zidu – runom otvaranja – pa, video si šta se desilo.“

„Uništila je brod“, reče Sajmon. „Spasla nam je živote.“

„Spusti glas.“ Džejs nervozno pogleda unaokolo.

„Ne govoriš mi da niko drugi ne zna za to, zar ne?“, zahtevao je da zna Sajmon u neverici.

„Ja znam. Ti znaš. Luk zna i Magnus zna. I niko više.“

„Šta misle da se desilo? Da se brod ljubazno raspao sam od sebe?“

„Rekao sam im da mora da je Valentinov Ritual preobražaja pošao po zlu.“

„Lagao si Klavu?“ Sajmon nije znao da li da bude impresioniran ili užasnut.

„Da, lagao sam Klavu. Izabel i Alek znaju da Kleri ima izvesnu sposobnost da stvara nove rune, tako da sumnjam da ću to moći da sakrijem od Klave ili od novog Inkvizitora. Ali kada bi znali da može učiniti to što može – da pojača obične rune tako da imaju ogromnu razarajuću moć – želeli bi je kao borca, kao oružje. A ona za to nije obučena. Nije tako odgajana...“, zastao je kada je Sajmon odmahnuo glavom. „Šta?“

„Ti si div“, polako reče Sajmon. „Zar ne bi trebalo da želiš ono što je najbolje za Klavu? Ako to znači upotrebiti Kleri...“

„Želiš da je se oni dohvate? Da je stave u prve redove protiv Valentina i armije koju on podigne, kakva god ona bila?“

„Ne“, reče Sajmon. „Ne želim to. Ali ja nisam jedan od vas. Ja ne moram da se pitam ko mi je na prvom mestu, Kleri ili porodica.“

Džejs je pocrveneo sporom, tamnocrvenom bojom. „Nije tako. Ako bih mislio da će to pomoći Klavi – ali neće. Samo će Kleri biti povređena...“

„Čak i kad bi mislio da će to pomoći Klavi“, reče Sajmon, „nikad im je ne bi dao.“

„Zbog čega to kažeš, vampiru?“

„Jer niko sem tebe ne može da je ima“, reče Sajmon.

Boja je napustila Džejsovo lice. „Znači nećeš da mi pomogneš“, reče on s nevericom. „Nećeš da pomogneš *njoj*?“

Sajmon je oklevao – a pre nego što je mogao da odgovori, neki zvuk rascepi tišinu između njih. Visok, vriskavi povik, užasan u svom očaju, i još gori zbog toga što je naglo presečen. Džejs se okrenu. „Šta to bi?“

Tom jednom vrisku pridružili su se drugi, i oštro zvečanje koje je grebalo po Sajmonovim bubnim opnama. „Nešto se desilo – ostali...“

Ali Džejs je već otišao, jurio je niz put, izbegavao šiblje. Nakon jednog trenutka oklevanja Sajmon ga je pratio. Zaboravio je koliko sad brzo može da trči – bio je tik iza Džejsa kad su zaokrenuli iza ugla i izbili u vrt.

Pred njima je bio kaos. Bela izmaglica je prekrila vrt, i bilo je nekog teškog mirisa u vazduhu – oštar miris ozona i još nečega pored toga, slatkastog i neprijatnog. Oblička su se bacala unaokolo – Sajmon je mogao da ih vidi tek u delovima, dok su se pojavljivala

i nestajala u otvorima u magli. Nazreo je Izabel, čija je kosa vitlala unaokolo u crnim konopcima dok je zamahivala bičem. Bič je obrazovao smrtonosnu račvu, poput zlatne munje, kroz senke. Ona je odbijala prodiranje nečega velikog što je teško koračalo – demona, pomisli Sajmon – ali bio je dan; to je bilo nemoguće. Kako se teturao unapred, video je da je obličje čovekoliko, ali pogrbljeno i izobličeno, nekako *pogrešno*. Nosilo je debelu dasku u jednoj ruci i skoro naslepo zamahivalo na Izabel.

Samo malo dalje, kroz otvor u kamenom zidu, Sajmon je mogao da vidi mirnu tutnjavu saobraćaja u Aveniji Jork. Nebo iznad Instituta je bilo vedro.

„Prokletnici“, prošaputa Džejs. Na licu mu je varničio gnev dok je izvlačio jedan od serafimskih mačeva iz pojasa. „Ima ih na desetine.“ Odgurnuo je Sajmona u stranu, skoro grubo. „Ostani tu, razumeš li? Ostani tu.“

Sajmon je na trenutak sleđeno stajao dok se Džejs bacao u izmaglicu. Svetlost sečiva u njegovoj ruci obojila je maglu u srebrno; tamna obličja u njoj su jurišala, i Sajmon se osećao kao da gleda kroz okno mrazom prekrivenog stakla, očajnički pokušavajući da vidi šta se dešava na drugoj strani. Izabel je nestala; video je Aleka, kome je ruka krvarila, kako proseca grudi ratnika Prokletnika i posmatra ga kako se grči na tlu. Drugi se propeo iza njega, ali je Džejs bio tu, sada sa sečivom u svakoj ruci; skočio je u vazduh i podigao ih pa ih spustio u opakom makazastom pokretu – i glava Prokletnika se otkotrljala s njegovog vrata, a crna krv je šikljala. Sajmonov stomak se prevrnu – krv je mirisala gorko i otrovno.

Mogao je da čuje Senolovce kako se međusobno dozivaju kroz izmaglicu, premda su Prokletnici bili potpuno tihi. Iznenada se izmaglica raščistila i Sajmon je video Magnusa kako s divljim pogledom u očima stoji kraj zida Instituta. Ruke su mu bile podignute i plave munje su svetlele između njih, i kao da se

četrvtasta crna rupa otvarala u kamenu na zidu pored kog je stajao. Nije bila prazna, ni sasvim mračna, već je sijala kao ogledalo u kom je zarobljena kovitlajuća vatra. „Portal!“, vikao je. „Idite kroz Portal!“

Nekoliko stvari se desilo istovremeno. Mariz Lajtvud se pojavila iz izmaglice, noseći dečaka, Maksa, u rukama. Zastala je da dovikne nešto preko ramena i zatim se bacila ka Portalu i prošla *kroz* njega, nestajući u zidu. Alek ju je pratio, vukući Izabel za sobom, dok je njen krvlju pokriveni bič ostavljao trag na tlu. Dok ju je vukao ka Portalu, nešto se pomolilo iz izmaglice iza njih – ratnik Prokletnik koji je zamahivao nožem s dvostrukom oštricom.

Sajmon se odledi. Jurnuo je napred i pozvao Izabel – a onda se sapleo i posrnuo, udarajući o tlo dovoljno jako da bi ostao bez daha da je *imao* ikakav dah. Pridigao se u sedeći položaj, okrećući se da vidi preko čega se sapleo. Bilo je to telo. Telo žene prerezanog grla, očiju raširenih i plavih u smrti. Njena bleđa kosa je bila umrljana krvlju. Medlin.

„Sajmone, *miči se!*“, Bio je to Džejs, vikao je na njega; Sajmon je pogledao i video dečka kako juri k njemu iz magle, s krvavim serafimskim mačevima u rukama. Tada je pogledao naviše. Prokletnik kojeg je video da juri Izabel naginjao se nad njega, njegovo lice sa ožiljcima bilo je izobličeno u iskeženo cerenje. Sajmon se izvi kada je nož s dvostrukom oštricom zamahnuo naniže k njemu, ali čak ni s poboljšanim refleksima nije bio dovoljno brz. Vreli bol je prošao kroz njega dok se sve pretvaralo u tamu.

Kasandra Kler
Grad stakla
Treća knjiga serijala Instrumenti smrti

Izdavač:
Čarobna knjiga
Beograd

Za izdavača:
Borislav Pantić

Plasman:
021/439697

Lektura:
Bojana Lazić

Prelom i priprema za štampu:
Aleksandar Jovanović

Štampa:
Atelje, Sremska Kamenica

Tiraž:
1200

CIP - Katalogizacija u publikaciji Narodna biblioteka Srbije, Beograd

821.111(73)-31

KLER, Kasandra

Instrumenti smrti. Knj. 3, Grad stakla / Kasandra Kler ; prevela Ivana Milaković.
- Beograd: Čarobna knjiga, 2011 (Sremska Kamenica: Atelje). 511 str.; 21 cm. -
(Biblioteka Čarobna knjiga)

Prevod dela: Mortal Instruments . Book 3, City of Glass / Cassandra Clare. - Tiraž
1.200.

ISBN 978-86-7702-194-8

COBISS.SR-ID 185712908